

[Knud Lind]

værende justitsminister regulere det forskellige, der kommer. I øjeblikket har vi en yderst fornuftig justitsminister, men der er jo ikke nogen garanti for, at vi ikke vil få en anden om et halvt år eller om tre år. Derfor er det farligt med denne bemyndigelsessyge, som har bredt sig i den nuværende regering.

Fremskridtspartiet mener som alle andre partier, at husdyr skal behandles godt, og det bliver de også i langt de fleste tilfælde. Man er slet ikke i dag kommet ind på det faktum, at bonden skal leve af sine husdyr og derfor har en meget stor interesse i, at hans husdyr har det godt, for hvis hans husdyr ikke har det godt, vil det øjeblikkelig give en indvirkning på det afkast, som han i sidste instans skulle have. Når man taler imod, at landmandens husdyr, i hvert fald nogle af dem, holdes det meste af året på stald, skyldes det ofte, at man ikke rigtig tænker på, hvad der er sket. Der er sket det, at man igennem generationer har lavet en forædling af den vilde gris, ko osv., som faktisk gør, at den er uskikket til at opholde sig konstant ude i naturen. Det er et helt andet produkt, man står med på grund af den forædling, man har lavet, og hvor man ønsker nogle ganske specielle egenskaber frem, f.eks. en meget høj mælkeydelse. Det gør, at man ofte, når man kører frem i debatten om landmanden kontra dyrene, glemmer det vigtige, at landmanden skal leve af disse dyr. Der er sket forædling over generationer, som gør, at det ikke er nøjagtig de samme dyr, som man tænker på.

Der har også været talt om det, der hedder bidske hunde. Skulle man være meget hård, har man talt om, at man vil aflive bidske hunde med det samme. Hertil vil jeg godt sige, at fejlen ved bidske hunde ikke er hos hundene. Fejlen ved bidske hunde ligger ene og alene hos hundeejeren. Det er hundeejeren, der åbenbart ikke har været i stand til at opdrage sit dyr, men det gør det jo ikke mindre ubehageligt for dem, det går ud over. Derfor mener Fremskridtspartiet, at der bør skabes en mulighed for politiet for så vidt angår de ejere, der lader hånt om alt, til at kunne aflive dem hurtigt og effektivt i de tilfælde, hvor ejeren lader hånt om alle advarsler m.v.

Hvis mennesker havde skamferet nogle af deres medborgere på samme måde, som vi har set i pressen i den senere tid, havde de fået en meget streng dom. Det samme er jo ikke tilfældet, når det er en hund, der har forårsaget det.

Den, der har været i Folketinget, jeg tror tilbage til 1981 eller 1979, husker den debat, man havde om burhøns. Jeg skal ikke gå så meget ind på det, men blot sige, at den debat og det, der fulgte efter, reelt gjorde, at Danmark fra at være eksportør af æg blev til importør af æg, og hvorefter man overhovedet ikke havde nogen garanti for, hvorledes disse høns havde det, som havde lagt de æg, vi nu importerer.

Fremskridtspartiet mener, at de rituelle slagtninger bør forbydes. Vi vil godt spørge CD specielt, om man er klar til at standse det, for vi mener, at det er dyrplageri, fordi det er en langsommere måde at slå dyr ihjel på.

Til slut vil jeg sige, at vi er også meget betænkelige ved en import af specielle kæledyr såsom slanger og krybdyr osv., som overhovedet ikke hører hjemme her, og som bliver fjernet fra en fauna, hvor de rettelig bør være i fri natur i stedet for.

Det er sådan set nogle hovedting, men vi er villige til at gå ind i et fornuftigt udvalgsarbejde vedrørende det lovforslag, som justitsministeren har fremsat. Dermed er ikke sagt, at SF's forslag er meget dårligt. Der er imidlertid sat en hel del tidsrammer på, som jeg tror man nok vil få en lille smule vanskelighed ved at kunne overholde.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Jeg ved ikke, om fru Inge Dahl-Sørensen før forstod, at der blev stillet et spørgsmål til hende, men jeg skal gerne gentage spørgsmålet, der tog sit udgangspunkt i, at fru Inge Dahl-Sørensen sagde, at der er ingen, der vil producere på en sådan måde, at man ved, at det skader deres dyr. Ja, det er rigtigt nok, men ikke desto mindre finder det jo sted, fru Inge Dahl-Sørensen. Det kan dyrlægerne på landets slagterier berette om. Det er ikke lang tid siden, vi hørte om dyrlæger, der kunne fortælle om skader eksempelvis på svin.

Der er heller ikke nogen tvivl om, at den kraftige fusion, der sker inden for slagterisektoren, afstedkommer væsentlig længere transporter af de dyr, der skal til slagtning, end vi har set det tidligere. Men det er der ikke nogle landmænd der vil have, naturligvis.

Er det således, at fru Inge Dahl-Sørensen kan forestille sig, at det kan være en konkurrencefordel at kunne fortælle, at man behandler si-